

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 13 | 1. JULI 1932 | 81. AARGANG

NOGLE FORSLAG ANGAAENDE TIENDE.

Den rigtige Tid til at betale Tiende er, naar Beløbet kommer i vore Hænder.

Tiendeprincippet skulde iagttages hovedsageligt fordi, det er et guddommeligt Princip og efter direkte Befaling fra Herren. Overholdelsen af dette guddommelige Princip indebærer Velsignelser, ligesom det er Tilfældet med alle Guds Bud.

Kirkens Medlemmer skulde ikke betale Tiende først og fremmest med den Tanke, at det skal medføre finansiel Fordel. Undertiden er finansiel Fremgang en Forbandelse i Stedet for en Velsignelse. Der er andre gode Ting end Penge.

Tiende er ikke et Princip, som blot skal overholdes i gode Tider. Det er nødvendigt for os at overholde det under alle Omstændigheder og Forhold. Skønt dette Princip ikke skulde overholdes med den Tanke at vinde finansiel Fremgang, saa er det dog en Kendsgerning, at de, som betaler en fuld og regelmæssig Tiende, som Regel har modtaget timelige Velsignelser saavel som aandelige. Den største Velsignelse, som kan komme herfra, saa vel som fra et andet af Evangeliets Principper, er forøget Tro og aandelig Udvikling.

I Almindelighed efterlever trofaste Tiendebetalere ogsaa de øvrige af Evangeliets Principper. Overholdelsen af Tiendeloven fremelsker Vækst, Ærlighed, Uegennyttighed, Nøjsom-

hed, Oprigtighed, Loyalitet og Kærlighed — Egenskaber, der har den hojeste Værdi i Livet.

Alle unge Mennesker skulde af deres Forældre og af det præsiderende Præstedomme opmuntres til at vænne sig til at betale Tiende, og denne gode Vane vil, naar den bliver vedligeholdt, bringe de onskede Velsignelser og vil opbygge gode, ædle Karakterer for Fremtiden.

Sylvester Q. Cannon,
David A. Smith,
John Wells,
Det præsiderende Biskopraad.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNINGER.

Ældste Mark B. Garff, som i de sidste 14 Maaneder har præsideret over Aarhus Distrikt, blev den 5. Juni 1932 hæderligt aflost fra sit Arbejde som Missionær i den Danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Broder Garff har virket i den Danske Mission i 27 Maaneder og har i al denne Tid virket med en Iver og Nidkærhed, der har skaffet ham alles Respekt og Kærlighed. Han har under sin Virketid haft den Glæde at se Aarhus Distrikt have en meget stor Fremgang, og det er med Beklagelse, at de Hellige, saavel i Aarhus Distrikt som i hele Missionen, siger Farvel til Ældste Garff.

Vi onsker at takke Broder Garff for hans ypperlige Arbejde og for det gode Eksempel, han har sat for os alle. Maa Herrens Velsignelse være med ham paa hans Rejse hjem til Salt Lake City og i Fremtiden.

Ældste Garff sejler fra Southampton den 9. Juli 1932 med S.S. »Leviathan«.

Ældste J. Charles Christensen, der har virket i den Danske Mission i et Tidsrum af to Aar og i Løbet af denne Periode har præsideret over Kobenhavns og Aalborg Distrikt, er blevet hæderligt aflost den 19. Juni med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Mink Creek, Idaho.

Broder Christensen har under hele sin Missionstid været i Besiddelse af den sande Missionsaand og har virket til megen Velsignelse for Soskende og Venner i de to Distrikter, hvor han har haft sit Virkefelt.

Vi onsker at takke Broder Christensen for hans trofaste og

nidkære Arbejde og nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over ham paa Hjemrejsen og gennem Fremtiden.

Ældste Christensen rejser, sammen med Ældste Garff, fra Southampton den 9. Juli 1932 med S.S. »Leviathan«.

NY MISSIONSSEKRETÆR.

Ældste Claude E. Bird, der i over et Aar har virket som Missionssekretær i den Danske Mission og udført et meget godt Arbejde, er blevet hæderligt afløst fra denne Stilling.

Som hans Efterfølger er blevet beskikket Ældste Orville L. Larsen, der har virket i den Danske Mission omtrent 1½ Aar og i enhver Henseende er vel skikket til at fylde denne Plads.

Vi ønsker at takke Broder Bird for hans trofaste og pligtopfyldende Arbejde i denne Stilling og ønsker Broder Larsen velkommen til den nye Opgave. Maa Herren velsigne ham i hans nye Stilling.

NYE DISTRIKTSPRÆSIDENTER.

Ældste Phil M. Andersen, der har virket i den Danske Mission omtrent 1½ Aar, det meste af denne Tid i Aarhus Distrikt, er blevet beskikket til at virke som Distriktspræsident over Aarhus Distrikt.

Ældste Claude E. Bird, der ogsaa har arbejdet i den Danske Mission i omtrent 1½ Aar, det meste af denne Tid som Missionssekretær, er blevet beskikket til at virke som Præsident over Københavns Distrikt.

Disse to Brødre har gennem det Arbejde, de tidligere har udført i Missionens Tjeneste, fuldt ud bevist deres Værdighed til de ansvarsfulde Stillinger, hvortil de nu er kaldet. Maa Herren velsigne og inspirere dem i deres nye Arbejde.

FORFLYTTELSER.

Ældste Harold E. Jensen er blevet forflyttet fra Aalborg til Aarhus Distrikt, Ældste Paul W. Jespersen er blevet forflyttet fra Esbjerg til Aarhus Distrikt og Ældste Richard L. Christensen fra Aarhus Distrikt til København.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD I DEN DANSKE MISSION.

Søster Christine Laura Zimmer, Medlem af Hjørring Gren, Aalborg Distrikt, døde Mandag den 9. Maj 1932. Begravelsen blev afholdt følgende Fredag under Ledelse af Ældste David L. Larsen.

Begravelseshøjtideligheden begyndte i Hjemmet, hvor Sangen »Da Kristi Kirke ved Guds Magt« blev afsunget. Bøn af

Ældste David L. Larsen. Derefter talte Distriktspræsident Charles A. Larsen angaaende Opstandelsen og Søster Zimmers Trofasthed i Jesu Kristi Kirke. De mange Blomster alene viste Søskendes og Venners stor Agtelse for hende.

Tilsidst blev Sangen »Naar Verden er kold som den mørkeste Nat« afsunget. Taksigelse af Ældste Elbert G. Widdison.

Den Afdøde blev derefter ført til Kirkegaarden, og mange Søskende og Venner fulgte hende til hendes sidste Hvilested.

Ved Graven blev Sangen »Nærmere Gud til dig« afsunget. Graven blev indviet af Distriktspræsident Charles A. Larsen.

D. L. L.

(Vi beklager herved meget, at ovenstaaende Referat paa Grund af indtrufne Omstændigheder ikke tidligere har faaet Plads i »Stjernen«.)

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR JULI.

»Kom, følg mig,« lød vor Frelsers Bud.
Saa lad os i hans Fodspor gaa.
Med Sønnen og vor Herre Gud
Fuld Enighed vi da vil opnaa.

KORLEKTIER FOR JULI.

Senior- og Juniorklassen:

Math. 7: 21: »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Vilje, som er i Himlene.«

Børn over 10 Aar:

Math. 6: 24: »Ingen kan tjene to Herrer, thi han maa enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene Gud og Mammon.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Juniorklassen:

1. Kan man blive frelst ved Tro alene?
2. Hvorledes kan vi lære at blive mere ærlige?

Børn over 10 Aar:

1. Hvad lovede Jesus sine Apostle, da han sendte dem ud?
2. Døberen Johannes og Kong Herodes.
3. Jesus mætter de 5000.
4. Fortæl om Frelserens Vandring paa Søen. Hvorfor kunde Peter ikke gøre det samme?

Børn under 10 Aar:

1. Herren fører sine Børn over det Røde Hav.
2. Hvorledes hjalp Herren Moses og hans Folk til at faa noget at spise?

ÆRLIGHED I TANKE OG HANDLING.*

1. *Gør som du ønsker, at andre skal gøre mod dig.* Kristus sagde i sin berømte Bjergprædiken: »Altsaa, alt hvad I vil, at Menneskene skal gøre imod eder, det skal ogsaa I gøre imod dem; thi dette er Loven og Profeterne.« Da han besøgte Nephiterne, gav han Udtryk for nøjagtig den samme Tanke. Se III. Nephi 14: 12. Bortset fra det første store Bud om, at vi skal elske Herren, vor Gud, af hele vort Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, saa repræsenterer dette Bud maaske de højeste Idealer i hele den kristne Verden. I Virkeligheden, dersom Menneskene virkelig vilde gøre, som de ønskede at andre skulde gøre mod dem, saa vilde der ikke være megen Tvivl om, at de ogsaa vilde elske Herren.

2. Selv om den menneskelige Naturs Svagheder har hindret alle, med Undtagelse af yderst faa, i at naa dette Ideal, saa er dog Ønskeligheden deraf lige saa stor som nogensinde. Enkelte har tænkt, at denne Lærdom er for idealistisk til at blive opnaaet, og andre har set den i den Fuldkommenhedens Verden, som alle Guds Børn før eller senere vil naa hen til. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hælder til den sidste Anskuelse og hævder fuld af Haab den Kendsgerning, at mange Individer allerede er kommet meget tæt op til dette Maal, og at derfor andre efterhaanden kan blive i Stand til at naa det. I Virkeligheden, dersom et saadant Ideal ikke var opnaaeligt, er Religionens Virkeomraade alvorligt begrænset. Men dette er, selvfølgeligt, ikke Tilfældet. At oplære os selv til at blive ærlige er ligesom at oplære os selv til noget andet. Hensigt og lang, vedvarende Anstrengelse vinder altid.

3. *En Moders Lærdom til sit Barn.* En kendt Skolemand fortæller, at da hans Fader døde, maatte han med de andre Børn arbejde paa Marken. Han dyrkede Løg, og om Efteraaret, da hans lille Afgrøde var blevet høstet, købte en Nabo alle hans Løg til en fastsat Pris pr. Skæppe. Drengen skulde maale Løgen og fylde dem i en Sæk. Da Skæppen efter hans Formening var fuld, kom hans Moder pludselig til Syne og spurgte ham, om han var sikker paa, at der var maalt godt,

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 17. Juli.

og uden at vente paa Svar fortalte hun ham med enkle Ord, at det altid vilde været let for ham at vide, hvor meget han skulde fylde i Skæppen, dersom han tænkte sig selv i Koberens Sted. Lektien var lært, og Kurven blev fyldt til Overmaal.

4. *En anden Moders Lærdom.* En kvindelig Passager var i Færd med at forlade en Sporvogn, da en lille Pige, der sad ved Siden af sin Moder, bemærkede, at Damen havde glemt en Pakke paa Bænken. Den lille Pige tog Pakken op og vilde give den til Ejerinden, da hendes Moder hurtigt trak hende tilbage, tog Pakken fra hende og lagde den blandt sine egne. Lidt senere forlod hun ogsaa Sporvognen med sit Barn. Dette var for 20 Aar siden. Det vilde være interessant at hore, hvad den unge Kvinde i Dag vilde fortælle os angaaende Virkningerne af denne Lektie.

5. *Uærlighed.* Blandt Voksne er den Slags Opforsel et Bevis paa absolut Uærlighed, og dog findes den undertiden hos Folk, som vilde betragte en saadan Anklage som absolut ubegrundet. Forfatteren horte en Mand prale af, at han havde benyttet den samme Jernbanebillet paa tre efterfolgende Dage, da han korte paa et overfyldt Tog til en religios Konference, ved hvilken Konference praktisk Religion var Hovedemnet. Der er desuden mange Mennesker, som ikke er enige i, at de ekstra Penge skal gives tilbage, dersom f. Eks. Gronthandleren ved en Fejltagelse giver for mange Penge tilbage. Lad os haabe, at saadanne Tilfælde ikke er altfor almindelige, selv om, uden Tvivl, enhver kender til lignende Ting.

6. *Personlige Kampe.* Det kræver ofte haarde personlige Kampe for at blive i Stand til at være ærlig i enhver Henseende. Den onde Indflydelse gor sig altid gældende for at foreslaa en eller anden Aarsag for at tage Fordel af andres Fejltagelser. Denne Indflydelse vil altid vinde, dersom Individet ikke ejer nok moralsk Styrke til at modstaa den. Dersom man tidligere har modstaaet det onde, er det lettere at gore det paany, og dersom man tidligere har givet efter, er det ogsaa lettere at gore det paany. Det koster altid Anstrengelse og Kampe at være helt ud ærlig.

7. *Ærlighed vokser med Øvelse.* Vor Ærlighed er derfor mere eller mindre en Vanesag. Og dette er et meget vigtigt Punkt, thi det skaffer tilveje den Nogle, hvorved den kan næres eller forsommes. I denne Henseende kan Ærlighed sammenlignes med det menneskelige Legeme, da begge udvikles ved Brug og svækkes ved Misbrug. Maaden til at blive ærlig er at praktisere Ærlighed. For dem, hvis Ærlighed ikke er meget stærkt udviklet, kan det være nodvendigt at begynde med Ting, der er meget lette at udfore. Alle maa

erindre, at den mindste Eftergivenhed gør fremtidig Udvikling og Fremgang vanskeligere. Jo tidligere i Livet man begynder at indøve Ærlighed, jo bedre er det.

8. Lad os nu for et Øjeblik vende tilbage til Forældrenes Indflydelse paa Børnenes Ærlighed. Den Mand, hvis Moder lærte ham, hvorledes han altid vilde fylde det rigtige Maal, dersom han tænkte sig selv som Køberen, siger, at i alle vigtige Handlinger i hans Liv har hans Moders Budskab staaet for ham. Vi kan ogsaa tænke os Virkningen af den Lektie, som den uærlige Moder gav til sin lille Datter.

9. *Uærlighed meget farlig for Religion.* Uærlighed blandt dem, som bekender sig til en eller anden Religion, er yderst skadelig baade for dem selv og for den Sag, de repræsenterer. Naar der kan paavises Uærlighed hos en saadan Person, saa er den vantro aldrig sen til at kritisere ham og ofte til at fordømme ham. Endvidere, udstrækker denne Fordømmelse sig ogsaa til selve Religionen. Mange ærlige Mænd og Kvinder har sluttet sig til Kirken og forladt den næsten med det samme paa Grund af, at de har fundet Uærlighed hos en eller anden Person indenfor dens Rækker. Det er naturligvis forkert, da Kirken bestaar af almindelige Mennesker, som i Almindelighed stræber efter Forbedring, men som ikke altid er i Stand til alt, hvad de stræber efter. Dersom Kirken skulde fordømmes paa Grund af enkelte Medlemmers Upaalidelighed, saa vilde det gaa ud over praktisk talt hver anden Organisation i Verden. Hvor findes f. Eks. den Uddannelsesinstitution, som kan prale af, at dens Medlemmer fuldt ud overholder dens Lærdomme? Men den Kendsgerning staar selvfølgelig fast, at et upaalideligt Medlem af en Kirke gør meget stor Skade for sin Sag, og at det med rette vil blive holdt ansvarligt for den Skade, som kan være en Følge af Vedkommendes daarlige Vandel.

10. *Kirkens Stilling.* Den Stilling, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tager til dette Spørgsmaal, er fast og urokkelig. Den har fra Begyndelsen forkyndt, at Religion skal praktiseres i enhver Detail. Kun naar Religion omsættes i det daglige Liv, kan den udføre dens største Mission. Søndagstilbedelse skulde inspirere til Hverdags-Arbejde, ellers er den næppe noget andet end Talemaader og derfor ikke anerkendt af Faderen.

11. Enhver Sidste Dages Hellig har modtaget Undervisning i den praktiske Religions Skole og véd nøjagtigt, hvad hans Pligt er i denne Henseende. Der er derfor ingen Undskyldning for en Sidste Dages Hellig, der svigter sin Pligt.

12. Paa den anden Side er der Aarsag til at tro, at Kirkens Medlemmer gaar fremad i denne Henseende. Der er gentagne

Gange blevet sagt af udenforstaaende Forretningsfirmaer, at deres Forbindelse med »Mormon«folket i enhver Henseende er yderst tilfredsstillende, og døg erkender vi, at der endnu er stort Rum for Fremgang. Lad os derfor til Slutning gentage: »Alt hvad I vil, at Menneskene skal gøre imod eder, det skal ogsaa I gøre imod dem.«

DE FØRSTE BETINGELSER.*

1. *Anerkendelse ved Tro.* De Sidste Dages Hellige gør ikke Paastand paa at kende Aarsagerne til alle de Krav, som stilles af Kirken, undtagen, selvfølgeligt, at Herren har givet Befaling angaaende dem. Her kan der trækkes Sammenligninger med mange andre Omraader. Lad os f. Eks. betragte den moderne Radio. Næsten den eneste Ting, Gennemsnitsmennesket véd angaaende Radioen, er, at naar den blive indstillet paa den Maade, som er forlangt, virker den, ellers ikke. Et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er stillet omtrent paa samme Maade, for det véd ogsaa, at naar det opfylder visse Krav, saa bliver dets Liv beriget derved.

2. *Videnskabsmanden og det kirkelige Medlem.* Enkelte Mennesker har tænkt, at Religion fordrer meget mere Lettroenhed end andre Ting, f. Eks. de forskellige Videnskaber, om hvilke der siges, at Tingene bliver beviste, før de bliver anerkendt. Dette er ikke Tilfældet, thi Teorier og Hypoteser er Forløbere for den videnskabelige Opdagelse. De er de Stiger, ad hvilke Videnskabsmanden haaber at klatre opad mod videre Sandhed. Det vilde virkelig være meget vanskeligt for det kirkelige Medlem at omgive sig selv med en større Bekendelse af ukendte Ting, end Naturen frembyder for den søgende Videnskabsmand, thi hinsides de faa Kendsgerninger, som han har opdaget, ligger Tidens og Rummets ubegrænsede Mysterier. Derfor kan der ikke siges, at Videnskabsmændene kun anerkender fastslaaede Kendsgerninger.

3. Hovedforskellen mellem disse søgende Personer er, at det kirkelige Medlem anerkender Sandhed som Resultat af Aabenbaring, medens Videnskabsmanden søger at opdage den paa en anden Maade. Resultatet er, at den førstnævnte ofte modtager Oplysning forud for den videnskabelige Opdagelse, og, paa den anden Side, at Videnskabsmanden opdager visse Sandheder, om hvilke der ikke har været givet nogen Aabenbaring. Begge søger efter Sandhed, og begge er sikre paa Belønning.

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 24. Juli.

4. Herren har aabenbaret, at Evangeliets forste Principper og Ordinancer er: (1) Tro paa den Herre Jesus Kristus; (2) Omvendelse; (3) Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse; (4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. *Troens Natur.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hævder i Lighed med Apostlen Paulus, at Tro er Drivkraften til al Handling. Den er mere end en passiv Anerkendelse af en Tings Sandhed; den er en Kraft, som driver Individet til at stræbe efter Virkeliggorelsen af de Ting, det haaber. Der er talrige Studenter, som er overbeviste om Betydningen af en Uddannelse, men der er forholdsvis faa, som er villige til at gøre den Anstrengelse, som er nødvendig for at opnaa denne. Den Student, der har den nødvendige Overbevisning og Ærgerrighed, drives fremad af noget, som de andre Studenter ikke har. Det kan kaldes Tro eller, maaske bedre, levendegjort Overbevisning.

7. Troen, saaledes som den stadfæstes i Religion, er ligesaa kraftig og paagaaende. Den er ikke blot en Overbevisning om, at Jesus er Kristus. Den er ikke blot en Tillid til Gud og hans Løfter. Den er en energigivende Overbevisning, som frembringer gode Gerninger. Den er en Ting, som tilskynder Folk til at ofre alt, om nødvendigt, for Sandhedens Sag. Det var den, som førte Utah-Pionererne over Sletterne, og som satte dem i Stand til med Glæde at gennemgaa alle de Provelser, som fulgte med. Det er den, som inspirerer Missionæren i hans Arbejde. Det er den, som tilskynder Mænd og Kvinder til at betale deres Tiende. Den er, kort sagt, den kraftige Overbevisning om Guds Ord til Mennesket.

8. Den, der har Tro, har derfor ogsaa gode Gerninger. Han sidder ikke uvirksom og venter paa alle de gode Ting, som skal komme til ham, men han arbejder uophorligt og paa en intelligent Maade, for at dette kan ske.

9. Det er derfor intet Under, at den forlanges af den, som ønsker Adgang til Guds Rige, at han skal have Tro. Det er derfor indlysende, at Gud betragter et aktivt Medlemsskab for at være af aller storste Vigtighed, thi de, som ikke besidder denne Gave, er udelukket ved hans første Krav. Kristi Holdning ligeoverfor dem, som bekender Tro, men ikke har Gerninger, fremgaar tydeligt af folgende Ord: »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, som gor min Faders Villie, som er i Himmelen.« (Math. 7: 21).

10. Der er nogle, der har tænkt, at naar Menneskene bliver alvidende, saa vil Tro blive forandret til Kundskab, men dette er ikke Tilfældet. Den Tid vil aldrig komme, da Troen vil ophøre at eksistere. Thi dersom det kunde ske, saa vilde

gode Gerninger og dermed virkelig Lykke ogsaa ophore. I Evighedernes Evighed genem al Fremtid vil Troen fortsætte at opmuntre Menneskene til at gaa fremad og opad. Paa den anden Side behover ikke Kundskab nodvendigvis at være en motiverende Kraft, der leder til rigtig Opforsel, som man kan se med Hensyn til Lucifers Kendskab til Frelsensplanen. Nej, Tro vil aldrig ophore at eksistere. Det var ved Tro, at Verdenerne blev skabte, og ved Tro vil andre blive skabte i Fremtiden.

11. *Omvendelse.* Omvendelse siges at være en Gave fra Gud. Den kommer som et Resultat af Erfaring og er et inderligt, ydmygt Ønske om Selv-Forbedring. Forbedring og Fremgang kommer hovedsagelig som et Resultat af Erfaring.

12. *Omvendelse en Forløber for Fremgang.* Omvendelse fra Synd bestaar af en villig Indrommelse af tidligere Fejltagelser og et oprigtigt Ønske om Forbedring og Fremgang i Fremtiden. Klageraab, der gentages med visse Mellemrum, hjælper ikke saa meget. Det kommer forst og fremmest an paa, at Omvendelsen er oprigtig. Naar Omvendelsen er ægte, er den en Forlober for Tilgivelse og er saaledes en af Himmelens mest værdifulde Gaver.

13. Det er indlysende, at uden Omvendelse kan Mennesket ikke være skikket til at faa Adgang til Guds Rige, thi i dets selv-tilfredse, syndige Tilstand vil Fremgang være umulig. Det hindrer enhver Fremgang, indtil det er bedrovet for de Ting, det har gjort, og stræber efter videre Udvikling. Men en virkelig angrende, oprigtig Synder er skikket til at modtage Guds Barmhjertighed.

14. *Daab.* Gud har sagt, at Daabens Ordinance maa udfores ved, at hele Legemet neddyppes i Vand, og ligeledes i en dobbelt Hensigt, nemlig: Syndernes Forladelse og Adgang til Jesu Kristi Kirke. Ordinancen maa ogsaa udføres af en, som holder den nodvendige Myndighed. Meget lidt er blevet sagt angaaende Aarsagerne for dette Krav, med Undtagelse af Frelserens Udtalelse om, at »det skal saaledes ske for at fuldkomme al Retfærdighed«. Kirken udforer dette, fordi Herren har befalet det.

15. *Annammelse af den Helligaand.* Gud har atter givet bestemte Instruktioner angaaende den Maade, hvorpaa den Helligaand skal blive bekræftet. Dette gores ved Haandspaalæggelse af dem, som har Myndighed dertil. Paa samme Tid bliver den, som modtager den Helligaand, bekræftet som Medlem af Kirken. Denne enkle Ceremoni er af stor Virkning, hvad næsten hvert eneste Medlem af Kirken vil bekræfte. De, der indehaver Præstedommet, gor kun Fordring paa de Rettigheder, som er givet dem, gennem Besiddelsen af

det Hellige Præstedomme. Virkningerne af selve Bekræftelsen har sjældent noget mirakulost ved sig. De fremgaar tydeligst af den Forbedring, der kommer i det daglige Liv hos dem, som er trofaste under Udforelsen af deres Pligter.

16. *Fremtidig Forstaaelse.* Eftersom Mennesket skrider fremad i Intelligens, vil flere og flere af de nuværende Mysterier blive klargjort for os, og efterhaanden vil det kende Aarsagerne til alle Ting. For nærværende har Mennesket nogen Lighed med et lille Barn, der ledes hjem af en kærlig Fader. Undertiden anerkender det Nodvendigheden af at følge visse Stier, men i Almindelighed ser det ingen som helst Aarsag for at følge de almindelige Veje, det følger.

17. Gud, der styrer og leder den menneskelige Skæbne, har forkyndt, at visse Principper og Ordinancer maa efterfolges, for Mennesket kan indkomme i Kristi Kirke. Selv om vi ikke forstaar de grundlæggende Aarsager for disse Krav, saa har vi dog urokkelig Tillid til ham, som stillede dem. Vi véd ogsaa, at Gud ikke stiller unodvendige Krav til sine Born. Alle hans Befalinger er byggede paa naturlige Love, og derfor kan intet Individ undgaa Nodvendigheden af at opfylde dem.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. Juli.

KRISTUS SENDER UD DE TOLV.

Hjemmestudium: Mark. 6: 7—30; Luk. 9: 1—10; Math. 10. Kap.

I vore ovrige Lektier har vi hort, hvorledes Jesus kaldte sine Apostle og gav dem Magt og Myndighed til at undervise i hans Navn og til at uddrive Djævle og helbrede de syge og gore alle de mange Ting, som de maatte gore, dersom de skulde gaa ud i Verden for at forkynde de Ting, som Kristus vilde undervise dem om. I vore sidste faa Lektier har vi hørt alt om den vidunderlige Bjergprædiken og om de mange Mirakler og Undere, som Kristus havde udfort. Jesus kaldte sine tolv Apostle, længe for han var færdig til at sende dem ud i Verden paa Mission, og dette gjorde han i en bestemt Hensigt. Jesus vidste, at hverken hans Apostle eller nogen anden kunde omvende andre til Sandheden, for de selv kendte denne Sandhed. Ingen kan lære andre det, som han ikke selv véd. Derfor tog Jesus sine Apostle med sig og underviste dem hver Dag og viste dem alle de mange Undere og Mirakler, som han var i Stand til at udfore, og derved forberedte han dem til det vidunderlige Arbejde, som de senere

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

BRYD SYNDENS BAAND OG BLIV FRI.

»Jesus sagde da til de Jøder, som var komne til Tro paa ham: Dersom I blive i mit Ord, er I sandelig mine Disciple, og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.«

Disse Ord af vor Frelser er ligesaa gavnlige i Dag som i fordums Dage: »I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.« Vi ønsker alle at blive frigjorte, men er vi i Virkeligheden fri, dersom vi er bundne ved Løgn og Traditioner?

De gamle Traditioner og Fordomme har gjort mere til at blinde Folkene end noget andet. Vi holder os til det gamle, fordi det er blevet en Vane, og jeg tror, Vanen har en større Magt over de fleste Mennesker end nogen anden Ting.

Vi burde forlade vore gamle Vaner og Traditioner, naar disse ikke er i Overensstemmelse med Sandheden. Vi er udgaaet fra Verden og er blevet Medborgere i Guds Rige og Kirke her paa Jorden. Har vi forladt det gamle og skrøbelige? Vandrer vi i et nyt og helligt Levnet? Har vi overkommet vore gamle Vaner og Traditioner? Om ikke dette er Tilfældet, er vi ikke frigjorte.

Vi maa erkende Sandheden, ikke alene erkende den i Ord, men i Gerninger, og naar vi har gjort dette, saa bliver vi frie Mennesker.

Om jeg skulde sige, at det danske Folk ikke er et frit Folkeslag, vilde mange sikkert protestere, men det er ikke desto mindre Sandhed. Saa længe et Folk lever i Synd og Elendighed og er bundet ved Syndens Baand, er det ikke frit.

Lad os som Sidste Dages Hellige erindre, at ingen er fuldkomne, men vi har begyndt at vandre paa de Stier, som vil føre til det fuldkomne.

Ingen, som lever paa denne Jord, er frelst, men vi haaber ved Guds Hjælp at naa dette Maal.

Vi maa forberede os for dette ved at gøre en Begyndelse, medens vi lever her i Støvet. Vi kan frigøre os fra Synd ved at forsøge at efterleve Evangeliets Bud og Love.

Ingen Mand er fri, laalænge Vanen binder ham. Lad os forsøge at overkomme vore smaa Fejl og Skrøbeligheder, blive bedre Dag for Dag, blive mere pligtopfyldende Sidste Dages Hellige.

Først naar vi har naaet dette Maal, vil vi føle Frihedens Aand. Vi vil føle en Glæde og Tilfredshed ved ikke længere at være bundne i Syndens Lænker.

Udviklingen kommer ikke ved Forbud, men ved Oplysning. Vi lærer Sandheden at kende, vi ser vore Fejltagelser og ønsker Friheden. Derfor omvender vi os og vandrer mod Lyset.

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 301.)

skulde gøre. Da der saa var gaaet en lang Tid, følte Jesus, at Tiden var kommet, da de Tolv var rede til at gaa ud i Verden for at forkynde Evangeliet. Saa Jesus kaldte de Tolv til sig og begyndte at sende dem ud, to og to. Han fortalte dem, at de ikke skulde gaa til Hedningerne eller Samaritanerne, da den Tid endnu ikke var kommet, da de skulde høre Evangeliet, men at de i Stedet skulde gaa til alle Dele af Israels Hus og forkynde til dem, at Himmeriges Rige var for Haanden. Han fortalte dem, at de skulde rejse uden Penge og uden ekstra Klæder og bringe Velsignelse og Fred til alle, som vilde modtage dem. Han fortalte dem, at de vilde blive forfulgt, kastet i Fængsel og forhørt af Guvernører og Konger; men han forsikrede dem, at Herren vilde udfri dem.

Han fortalte dem ogsaa, at dersom der var nogen, som ikke vilde høre, hvad de prøvede at forkynde dem angaaende Kristus, saa skulde de forlade dem og ikke komme tilbage til dem igen. Og han lovede dem, at disse onde Mennesker vilde blive strengt straffede for, hvad de havde gjort. Men paa den anden Side sagde han, at de, som havde været venlige mod dem og prøvet at hjælpe dem, vilde blive meget velsignede. Det behøvede ikke at være saa meget, de havde gjort. Selv om de blot gav dem et Bæger Vand, vilde de blive belønnede. Dette var fordi de virkelig var Kristi Apostle og fordi der var blevet givet dem Magt til at gøre de Ting, som Kristus selv havde gjort.

Vi véd ikke, hvor længe Apostlene var ude paa denne Mission, men de maa have været ude temmelig længe, thi de var i Stand til at udføre mange store og uidunderlige Ting. De var i Stand til at gøre netop de Ting, som Jesus havde lovet dem, at de kunde gøre. De uddrev mange Djævle, salvede de syge med Olie og helbredede dem og gjorde mange andre vidunderlige Ting i Jesu Kristi af Nasarets Navn. De var i

Stand til at gore alle disse Ting, fordi de havde saa megen Tro paa Jesus, Tro paa, at han var Guds Son, og at han var kommet for at frelse Verden, og ligeledes fordi de levede saa gode Liv og var saa venlige og gode mod alle Mennesker, de kom til.

Efter at de havde været ude paa Mission saa længe, kom de sammen og gik til Jesus og fortalte ham om de mange vidunderlige Ting, de havde været i Stand til at gore, og om hvor meget storre deres Tro var og hvor glade de var over at være i Stand til at arbejde med ham.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor ventede Jesus saa længe efter, at han havde valgt sine Apostle, med at sende dem paa Mission?
2. Hvorfor maatte de have Myndighed, og hvorfor maatte de vide alt om Kristus, for de kunde gaa ud?
3. Kan vore Missionærer i Dag gore de samme Ting, som Apostlene gjorde den Gang?
4. Hvorfor var de i Stand til at gore alle disse Mirakler og vidunderlige Ting?
5. Hvorledes kan vi faa mere Tro paa Jesus og Gud den Evige Fader?

---

10. Juli.

DØBEREN JOHANNES' DØD.

Hjemmestudium: Mark. 6: 14—29.

Da Doberen Johannes fik Navn, velsignede hans Fader, Zakarias, ham og profeterede, at han skulde blive en stor Mand, hvis specielle Mission det vilde blive at gaa og berede Vejen for Jesus, og at han skulde undervise og belære Folket om at omvende sig og leve retfærdige Liv.

Johannes blev netop den Slags Mand. Han tilbragte en stor Del af sit Liv i Ørkenen og levede et enkelt Liv, og han levede af meget enkle, men sunde Fodemidler. Han var stærk og kraftig og ikke paa nogen Maade bange. Han revsede de stolte og hovmodige Farisæere og Sadducæere og advarede dem mod det onde, som vilde overvinde dem, dersom de ikke ydmygede sig og omvendte sig fra deres Synder. Han var aldrig bange for at revse dem, som syndede, uden noget som helst Hensyn til hvilke hoje Stillinger de maatte have.

Kong Herodes Antipas var en ond og syndig Mand og lignede sin Fader meget. Han havde giftet sig med en Prinsesse fra Arabien. Men han var en ond Mand og var ikke tro mod sin Hustru. Derfor sendte han hende bort og giftede sig med sin Halvbroders Hustru. Denne Kvindes Navn var Herodias,

en ond og forfængelig Kvinde. Hun havde en Datter, Salome, der synes at have været ligesaa ond som sin Moder.

Da Johannes hørte, at Kongen havde begaaet denne store Synd, revsede han Kongen og Dronningen alvorligt. Han tog intet Hensyn til, at det var Kongen, det gjaldt. Kongen blev meget vred og vilde gerne have dræbt Johannes, men han var bange for Folket, som elskede Johannes. Men han kastede Johannes i et mørkt Fængsel. Undertiden kom hans Disciple og besøgte ham i hans Ensomhed. Man siger, at Herodes undertiden selv gik og talte med Johannes. Herodes frygtede Johannes og havde til en vis Grad Respekt for ham, og selv om Herodias stadigt bad om, at Johannes maatte blive dræbt, beskyttede Kongen ham og nægtede at dræbe ham.

Da Herodes havde Fødselsdag, holdt han et stort Selskab. De havde mange kostelige Fødevarer og megen Vin at drikke. De drak meget, og mange blev drukne. Herodes selv var ogsaa halvvejs beruset. I de Dage plejede ikke Folk saa meget at danse for fornøje sig selv. De plejede at sidde ned og beundre de smukke Piger, som dansede for dem. Undertiden var disse Danse ikke pæne og sømmelige. Salome, Herodias' Datter, kom ind og dansede for Kongen, og han syntes saa godt om hendes Dans, at han, da hun var færdig, tilbød hende, hvad hun vilde have. Hun skulde bare sige frem, hvad hun ønskede sig, selv om det var det halve af hans Kongerige. Vi kan tænke os, hvor lykkelig Salome var. Vi kan tænke os, hvorledes hun løb til sin Moder og glædestraalende fortalte, hvad Kongen havde sagt, og sprugte hende, hvad hun skulde ønske sig.

Vi kan ogsaa tænke os, hvorledes Herodias' Øjne blev onde, idet hun nu endelig saa en Anledning til at blive sin Dødsfjende kvit. Hun beder Salome at bede om Johannes' Hoved paa et Fad. Og Salome ilede tilbage til Herodes for at fortælle ham om dette grusomme Ønske.

Herodes blev bedrøvet. Han holdt ikke af at dræbe Johannes, fordi han frygtede Johannes' Magt. Men han havde givet et Løfte, og for sine Gæsters Skyld maatte han holde det. Frygten for hans Gæsters Foragt var større end Frygten for Johannes' Magt, og han gav Befaling om, at Johannes skulde dræbes.

Og det var den sørgelige Afslutning paa det store Selskab. En Soldat bragte Johannes' Hoved paa et Fad, og det blev givet til Salome, som ilede til sin Moder med det. Vi kan tænke os, hvorledes hendes Moder modtog hende med et ondt Smil.

»Og da Disciplene hørte om dette, kom de og tog hans Legeme og lagde det i en Grav.«

17. Juli.

JESUS MÆTTER DE FEM TUSINDE.

Hjemmestudium: Mark. 6: 30—46.

Vi har før hørt om en vidunderlig Tale, som Jesus holdt, og som kaldtes Bjergprædikenen. Paa den Tid blev der givet mange Indstruktioner til Apostlene, og derefter blev Apostlene sendt rundt om i Landet for at forkynde de Lærdomme, som Mesteren havde lært dem, og fortælle om de vidunderlige Ting, som de havde set ham gøre.

Em smuk Foraasdag, efter at Apostlene var sendt tilbage efter deres første Missionserfaring, var de alle samlede med Jesus for at give ham Rapport angaaende deres Arbejde. Nogle Mennesker havde modtaget dem og deres Budskab. Andre havde drevet dem ud af deres Byer.

Vi kan være sikre paa, at Mesteren lykønskede dem med deres Arbejde og opmuntrede dem til at fortsætte. Derpaa bad ham dem om at gaa med ham til et øde Sted, hvor de alle kunde hvile.

Men det syntes, som om det var umuligt, at Jesus og hans Medarbejdere kunde faa Anledning til at være alene for at hvile og tale sammen og hente ny Kraft og Styrke. Straks Folket saa dem drage bort, fulgte de efter dem, hvorhen de vandrede. Og det var en stor Skare, thi Mathæus fortæller, at der var »omtrent fem Tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn«.

Nogle af disse Folk kom af Nysgerrighed for at se noget nyt. Andre kom, fordi de havde hørt om Jesu vidunderlige Evne til at helbrede, og de var syge og ønskede at blive helbredede. Atter andre havde hørt hans Lærdomme og troede, at han var en stor Profet, og de ønskede at høre mere om dette nye Evangelium.

Hele Dagen prædikede Jesus til dem og helbredede mange syge iblandt dem. Da Aftenen kom, gik Apostlene til Jesus og mindede ham om, at disse Folk ikke paa lang Tid havde haft noget at spise, og at de sikkert begyndte at blive meget hungrige. Og desuden var de paa et øde Sted, hvor man ikke kunde købe noget at spise, og derfor bad de om, at Frelseren vilde sende dem bort, saa at de kunde gaa til de nærliggende Byer, hvor de kunde finde noget at spise.

Jesus sendte dem ikke bort, men sagde til sine Apostle, at de skulde give Folket noget at spise. Apostlene blev meget forbavsede, thi der var Tusinder af Mennesker, og Apostlene selv havde ikke bragt nogen Fødevarer med. Der var en Dreng, der havde fem Brød og to smaa Fisk, men det vilde ikke en Gang blive til en eneste Mundfuld til saa mange.

Men Jesus vidste Raad. Han sagde, at Folket skulde sætte sig paa Græsset i Afdelinger paa 50 og paa 100, og derefter sagde han, at de skulde give Brødene og Fiskene til ham. Jesus velsignede de faa Fødemidler og bad derefter Apostlene at dele dem ud til Mængden, og det vidunderlige var, at alle spiste og blev mætte. Og vi maa tænke paa, hvor længe det var siden, de havde spist, saa de var alle meget hungrige. Men nu var der ikke længere nogen Mangel paa Mad, alle spiste alt det, de kunde, og endnu var der Mad tilbage.

Hvad skulde der gøres med den Mad, der var tilbage? Skulde den gaa til Spilde? Her lærte Jesus dem en anden Lektie. Han gav Besked om, at al den Mad, der var blevet tiløvers, skulde opsamles, og man fandt, at der var »Tolv Kurve fulde«.

Atter havde Jesus vist sin Magt over denne Verdens Elementer og Stoffe. Han havde kaldt sammen det samme Slags Elementer, der fandtes i Brødene og Fiskene i en Mængde, der var stor nok til at mætte flere Tusinde, og alligevel var der mere tilbage, end de havde haft til at begynde med. Det var intet Under, at der var mange, der ønskede at gøre ham til deres Konge. Han, tænkte de, er en, som har Magt over Sygdom, over Død, over Vinden og Stormen og kan endog forøge Fødemidlerne blot ved at sige en enkelt Bøn og en Velsignelse. Med en saadan Konge vilde det jødiske Rige blive oprettet i en Magt og Herlighed, hvis Lige Verden aldrig før havde set. De forstod endnu meget lidt angaaende det virkelige Rige, som Jesus talte om.

Jesus sendte dem alle bort, endog sine Apostle. Derpaa gik han alene op i Bjergene, hvor han i Fred kunde bede til sin Fader og have en stille Tid med sin Gud, som var saa nødvendig for Opfyldelsen af hans Mission som Verdens Frelser.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor vendte Apostlene tilbage til Jesus?
2. Hvorfor sagde han, at de skulde gaa ud med ham i Ørkenen?
3. Hvorfor fulgte Folket Jesus?
4. Hvilken Vanskelighed mødte de, da Aftenen kom?
5. Hvorledes overvandt Jesus denne Vanskelighed?
6. Hvad gjorde Jesus, da Skaren var adspredt?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. Juli.

KORLEKTIE.

»Herren skal stride for eder, og I skal være stille.«

HERREN HJÆLPER ISRAELS BØRN VED DET RØDE HAV.

Vi har hørt om, hvor haardt Israels Børn havde haft det i Ægypten, og hvorledes Herren havde hørt deres Bønner om Hjælp. Vi har hørt om en lille Dreng, som laa i en Kurv ude i Nilen. Hvad hed denne lille Dreng? Herren havde et stort Arbejde for denne lille Dreng, og derfor bevarede han ham. I sidste Lektie lærte vi, at han var blevet en stor Mand og gik til Kongen, for at han skulde lade Israeliterne faa Lov til at drage bort fra Ægypten til et Land, hvor de kunde tilbede Herren, deres Gud? Hvad hed Kongen? Vilde Kongen lade Folket fare? Vi lærte ogsaa, hvorledes Gud underviste Ægyptens Konge om sin Vilje, saa at han tilsidst vilde lade Folket fare.

Midt paa Natten stod de op for at forlade Ægypten, og glade og lykkelige var de alle. I Dag skal vi høre lidt om de Vanskeligheder, som kom til at møde dem paa denne Rejse.

Da Farao, Kongen, havde set de mange Plager, som Herren havde sendt over Ægypten, turde han ikke andet end lade Israeliterne rejse. Men da de først var rejst, begyndte han straks at angre, at han havde givet dem Lov. Véd du, hvorfor han var ked af det? Fordi Israeliterne havde været saa gode Arbejdere, og nu savnede han dem. Han bestemte, at han vilde sætte efter Israeliterne med en stor Hær, saa skulde han nok tvinge dem til at vende tilbage. Synes du ikke, det er underligt, at han saa snart glemte de alvorlige Lærdomme, Herren havde givet ham? Men der er mange Mennesker, der gør det samme.

Israeliterne vandrede fremad paa den Vej, Herren viste dem. Det var ikke svært for dem at vide, hvor de skulde gaa, for Herrens Engel gik foran dem hele Tiden. Om Dagen gik han foran dem i en Skystøtte, og om Natten i en Ildstøtte. Nu var de kommet i Nærheden af et stort Vand, som kaldes det Røde Hav. Da fik Israeliterne Øje paa hele Faraos Hær, der kom farende efter dem. Da kan du nok forstaa, hvor bange de blev. Faraos Soldater var dygtige Krigere, medens Israels Børn ikke forstod sig paa at føre Krig. De var saa sikre paa, at de alle vilde blive dræbte, og de begyndte at jamre og klage til Moses. De sagde: »Synes du ikke, at der var Grave nok i Ægypten, siden du tog os herud i Ørkenen

for at dø?« Men Moses trøstede Folket og sagde, at han vidste, at Herren vilde frelse dem. Tror du, han gjorde det? Nu skal du høre.

Du husker, at Herrens Engel gik foran Israeliterne. Om Dagen var den i en Skystøtte, om Natten i en Ildstøtte. Nu gik den i Stedet bag Israels Hær, saaledes at den kom til at gaa foran Ægypternes Hær. Nu blev den Sky og Mørke for Faraos Hær, saa at de ikke kunde se, og det var helt sort omkring dem hele Natten. Men for Israels Børn oplyste den Natten, saa at de godt kunde se at gaa frem. Saaledes blev de beskyttet hele Natten. Om Morgenen kom de til den Sø, der kaldes det Røde Hav. Israels Børn vidste ikke, hvorledes de skulde komme over denne Sø, og bag ved kom Faraos Hær med mange Soldater og Stridsvogne, og de blev saa bange. Men Herren bad Moses udstrække sin Haand over Søen, og hvad tror du, der hændte? Jo, Havet delte sig i to, saa der blev en bred Aabning, hvor Israels Børn kunde gaa over paa den tørre Jord. Paa begge Sider stod Vandet som en høj Mur, men alle Israels Børn kom over uden at blive det mindste vaade. Var det ikke vidunderligt.

Men hvad tror du, der skete med Faraos Hær? Jo, da Farao saa, at der var en Vej midt gennem Havet, tænkte han, at den kunde ogsaa hans Hær benytte, og derfor befalede han Hæren at følge efter Israeliterne gennem Vandet. Men da alle Israels Børn var kommet over, sagde Herren, at Moses atter skulde udstrække sin Arm, og hvad skete der da? Jo, Vandet faldt tilbage over Vejen, og Farao druknede sammen med alle sine Soldater. Hvad tror du, Israels Børn tænkte, da de saa dette? De blev saa glade og taknemmelige over, at Herren havde beskyttet dem og udryddet deres Fjender, at de skammede sig, fordi de havde knurret mod Herren og mod Moses, og nu takkede og prisede de Herren, og nu troede de atter, at Moses var Guds Tjener, som var sendt for at føre dem til det forjættede Land.

---

10. Juli.

GUD SENDER MAD OG DRIKKE TIL ISRAEL.

Da vi sidst hørte om Israels Børn, hørte vi, at de prisede og lovede Herren, fordi han havde udfriet dem fra Ægypterne, som forfulgte dem. Israels Børn var paa Vejen til deres nye Hjem, som Herren havde lovet at givet dem. Da de forlod Ægypten, rejste de i en saa stor Hast, at de ikke havde haft Tid til at samle mange Fødemidler for Rejsen. Og det varede ikke længe, inden de var uden Mad. Hvad skulde de

gøre? De kunde heller ikke finde Vand at drikke. Vejret var varmt, og Sandet var ogsaa varmt. Deres Fødder var varme og fulde af Saar. I Ægypten havde de haft Huse at bo i og Senge at sove i, naar Natten kom. Nu maatte de stadig rejse videre og se at finde et Sted, hvor de kunde sove hver Aften. Naturligvis var de glade, at de ikke var Slaver mere. Men de savnede deres gode, klare Vand og den gode Mad, de havde haft i Ægypten. Det var ikke saa behageligt at være hungrige og tørste.

Men de var paa Vej til et nyt Hjem, saa de prøvede at være tapre. I tre hele Dage havde de ikke haft noget Vand. Endelig kom de til en Kilde. Vi kan tænke os, hvor lykkelige de var. Men da de skulde smage paa Vandet, fik de en bitter Skuffelse. De fandt, at Vandet var bittert. Saa raabte de til Moses: »Hvad skal vi drikke? Hvad skal vi drikke?«

Moses raabte til Herren om Hjælp. Herren viste ham et Træ. Han sagde, at han skulde lægge dette Træ i Vandet, og da vilde det blive godt at drikke. Dette gjorde Moses, og alle begyndte at drikke. O, hvor det smagte dejligt. De drak og de drak, og vor Himmelske Fader saa ned paa dem i Ømhed og Kærlighed. Han sagde til Moses, at han skulde fortælle dem, at dersom de vilde lytte til hans Røst og gøre, hvad han fortalte dem, saa vilde han beskytte dem og bevare dem, saa de kunde være stærke og sunde. Det næste Sted, hvad de slog Lejr, fandt de 12 Kilder og 60 Palmetræer. Her havde de rigeligt at drikke, men nu havde de ikke mere Mad igen. De kunde ikke blive her, dersom de ventede at finde deres nye Hjem, saa de maatte fortsætte og gaa videre.

Men snart begyndte de at klage. De længtes tilbage til Ægypten efter deres gode Mad og deres gode Senge, og saa begyndte de at knurre mod Moses. Herren forstod dem, og derfor sendte han dem Mad. Han lod Brød komme ned fra Himmelen. Det var et Slags Fødemiddel, som laa paa Jorden hver Morgen. Det var hvidt og sødt og lignede et Slags Korn.

Moses fortalte Folket, at de skulde samle en bestemt Mængde for hver Person hver Dag. De maatte ikke samle mere. Hvorfor gjorde han dette? Fordi han vilde, at hans Folk skulde stole paa ham, at han vilde sørge for dem hver Dag.

De fleste gjorde, som Moses fortalte dem. Men nogle af dem var bange og samlede mere, end de skulde. Men der var altid ny »Manna«, som det nye Fødemiddel kaldtes, hver Morgen, og det overflødige, som de havde samlet, var blevet ødelagt. Dagen før Sabbaten blev der fortalt dem, at de skulde samle dobbelt Portion, thi paa Sabbaten skulde de

hvile fra alt Arbejde. Men der var nogle faa, som var ulydige og gik ud Søndag for at samle Manna. Men da fandtes der intet.

En Dag fortalte Herren dem, at de skulde samle lidt Manna, som de skulde gemme, saa at deres Efterkommere en Gang i Fremtiden kunde se, hvorledes Herren havde hjulpet dem.

I 40 lange Aar vandrede Israeliterne i Ørkenen og spiste Manna. Gud gav det til dem hver Dag, til de fandt deres nye Hjem.

MEN OM DEN DAG OG TIME VED INGEN —

Af *Arthur V. Haun,* Aarhus Gren.

Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken Dag eders Herre kommer.

Indtil Trivialitet har der været talt om, forudsagt og bebudet, at nu var Tiden inde for Kristi Genkomst. Man har endog ved Hjælp af Spaamænd, Astrologer og andre Sandsigere søgt at paavise og nærmere betegne Tidspunktet, hvor en saadan Genkomst skulde finde Sted. Større Betydning skal man imidlertid ikke tillægge disse mislykkede Forsog paa at profetere, men de viser, trods alt, Menneskets Iver efter at trænge ind bag alt det, der endnu er dunkelt for os, og søge at granske Herrens Veje. Men det er en ganske forkert Form for Gudsdyrkelse, thi igennem Kristi hele Liv og Levned og igennem Skriften indprentes det os, at vi skal have en ubegrænset Tiltro til Jesu Ord.

Af de Ting, Jesus taler om i Math. 24. Kap., som skulde være Tegn paa hans Genkomst, kunde mange saa udmærket passe paa vor Tid, det angaar saavel Krige som Rygter om Krige og Jordskælv, Nød og Sygdomme, men det er dog Tegn, som har gentaget sig ned gennem Tiderne og derfor heller ikke kan siges at være noget reelt Bevis. Vi Sidste Dages Hellige tror ifølge Profetierne paa Kristi Genkomst, men er ikke i Stand til at fastsætte Tidspunktet og gor det heller ikke, men bestræber os tværtimod paa at følge Skriftens Ord, og det er, hvad Menneskenes Born burde gore, fremfor selv at søge at finde dette Tidspunkt.

Men hvad faar vi da ud af Skriftens Ord?

Naar vi læser Lignelsen om de kloge Jomfruer, er vor Forstaaelse denne, at vi altid burde være rede til at modtage Brudgommen, det vil sige, være rede til at møde Kristus, paa hvilken Dag han end maatte komme. Vi bør lægge os dette

paa Sinde, at Gud ikke i Forvejen advarer os om, at vi paa en nærmere fastsat Dag skulde være parate til at modtage hans Søn. Og derfor skulde vi give Agt paa Tegnene, og disse skulde være med til at holde os i den vaagne Tilstand, hvor vi altid er rede. Vi Mennesker holder af at udskyde det for os mindre behagelige paa ubestemt Tid, nyde Livet, altid ihukommende disse Ord, at Livet er kort og det derfor gælder om at faa saa meget ud af dette, som det nu er os muligt, og saa nyder vi Tilværelsen i fulde Drag, ladende haant om de Advarsler, der bliver givet os. Tankeløst lader vi os drage med af Livets Malstrøm, indtil vi endelig en Dag opdager, at nu er det ved at være forbi med vor Tilværelse her paa denne Jord. I Frygt for det uvisse, vi staar i Begreb med at gaa ind til, bliver vi pludselig besat af en Trang til at gøre godt, hvad vi i vort Liv har gjort af ondt, baade imod os selv og mod andre. Det er godt at kunne angre, men det fritager os ikke for Dommen, og det er ikke tilstrækkeligt at leve vort Liv paa vor egen Maade og saa angre i vor sidste Stund. Ganske vist, det giver en Jordbund at arbejde i, paa den anden Side, hvilket Røveren paa Korset burde være et Bevis for, men hvad vilde der ske, hvis Brudgommen kom, medens vi var i Færd med at nyde Livet? Vilde vi ikke blive sat i Klasse med de daarlige Jomfruer, der maatte blive udenfor, da Dørene blev lukkede efter Brudgommen og de, der var rede?

I Dagene forinden Syndfloden levede Menneskene ogsaa deres eget Liv indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken og Syndfloden kom og rev dem bort. Saaledes skal ogsaa Menneskesønnens Tilkommelse være. Da skulde to Mænd arbejde paa Marken, den ene skal tages med og den anden lades tilbage. To Kvinder skulde male paa Kværnen, den ene tages med og den anden lades tilbage. Lad os da forhindre, at det er os, der bliver ladt tilbage, og vi *kan* forhindre det ved at være lydhøre overfor de Tegn, der bliver givet os. Bedre er det at være rede for tidligt end for sent. Et af de Tegn, som vi med størst Sikkerhed kan regne med, er, at Gud i disse sidste Dage har oprejst en Profet og igennem ham har gengivet Jesu Kristi oprindelige Lære, saaledes som der har været profeteret om. Vi burde ikke nære Tvivl angaaende Rigtigheden af Joseph Smith som en Guds Profet, thi da falder ikke alene Grundlaget for Mormonismen til Jorden, men samtidig bringes vi til at tvivle paa de Profetier, der viser hen til Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage netop under de Former, hvorunder det blev givet os.

Naar vi derfor betragter Evangeliets Gengivelse som et af de vigtigste Tegn paa Kristi Genkomst, er vi i Overensstemmelse

med Skriften, naar den siger: »Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme« (Math. 24: 14.), thi det Rige, der er oprettet i de sidste Dage, har jo netop til Opgave at lære Folk at kende Gud og hans Søn Jesus Kristus, at gøre dem bekendt med Principperne i de Love, hvorunder det er nødvendigt at leve, om man ønsker fuld Herlighed i Guds Rige, og dette Evangelium prædikes overalt i den ganske Verden, og da har vi Lov at tro, det bærer mod Enden. Derfor er det dobbelt nødvendigt for os at berede os paa at møde Frelseren. Lad os i vort daglige Liv ikke glemme at give Gud, hvad Guds er, at være det for hinanden, som vi skulde være, samt tage Vare paa dette Liv, der følger, og ikke glemme, at der i Livets Bog staar opregnet, hvad vi har gjort af godt eller ondt.

Lad os altid igennem Bønnen vedligeholde Forbindelsen med Gud, da vil han ogsaa give os Kundskab om, hvad vi har at gøre for at holde os rede.

»Derfor, vorder ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene.«

PERSONLIGT VIDNESBYRD ANGAAENDE TIENDEBETALING.

Af Præsident *Heber J. Grant.*

»Jeg har aldrig tjent en Dollar, som jeg ikke har betalt Tiende af. En Stavspræsident bad mig om at ophøre med at betale Tiende. Han sagde, at jeg ikke skyldte nogen Tiende, før jeg var gældfri. Vilde det ikke have lydt godt, dersom man havde kunnet sige, at den Mand, som nu staar som Præsident for Kirken, ikke havde betalt Tiende i 32 Aar? Der har været mange af mine Venner, som har bønfaldet mig om at melde mig selv Konkurs, fordi jeg aldrig vilde leve længe nok til at betale al min Gæld. Hvis der nogensinde har levet en Mand, som har Ret til at sige: »Undgaa Gæld«, saa er denne Mand Heber J. Grant. Jeg takker Herren for, at jeg har været i Stand til at betale det hele og betale det tilbage uden at have været nødt til at bede om en Dollars Afslag fra nogen som helst. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde vilde have været i Stand til at betale det, dersom jeg ikke havde været ærlig overfor Herren. Naar jeg tjente nogle Penge, var den første Gæld, jeg betalte, altid min Gæld til Herren, og jeg tror uden en Skygge af Tvivl, at dersom de Sidste Dages Hellige som et

Folk havde lyttet til den Formaning, som blev givet dem af Herrens Profet, og havde været trofaste Tiendebetalere, saa vilde de ikke have været i den Stilling, de er i i Dag. Dersom de var ærlige og samvittighedsfulde med at betale det, som to Maaltider vilde koste dem og deres Familie en Gang om Maaneden, saa vilde vi ved Hjælp af det Pengebeløb, som herved indkom (og selv vilde de vinde fysisk Fordel ved at faste denne Tid) være i Stand til at sørge for enhver nødlidende Person indenfor vor Kirke blot ved det, som hver Maaned indkom i Fasteoffer. Kirken vilde ogsaa være i Stand til at skaffe Arbejde til enhver Sidste Dages Hellig, som behøvede det. Jeg tror, at dersom de Sidste Dages Hellige i det store og hele havde været ærlige og samvittighedsfulde med Hensyn til at betale Herren deres Tiende, og dersom de havde fulgt Præsident Joseph F. Smiths Raad, saa vilde de ikke have lidt Nød i Dag.« (Uddrag af en Tale holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, U. S. A., den 8. April 1932.)

Det er bedre at være en Solskinskristen, en, der er glad, lykkelig og jublende, end en, der er trist og fuld af Sorg. Det forsøder og forskønner vort Liv. Det gør andre lykkeligere. En sorgmodig og trist Kristen kaster Skygge, hvor han gaar, men en Solskinskristen er en Velsignelse for enhver, han kommer i Berøring med.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.